

ת"פ 45397/09 - מדינת ישראל נגד מוחמד גבר

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 45397-09-12 מדינת ישראל נ' גבר
תיק חיזוני: 07005201200172

בפני כב' הסגן נשיא אביהו גופמן
ממשימה מדינת ישראל
נגד מוחמד גבר
נאשם

החלטה

1. ע"פ כתוב האישום בתאריך 20.9.12 הנאשם הסיע ברכב בו נהג 25 שוהים בלתי חוקים.

הנאשם הואשם בעבירה של הסעת שישה או יותר שוהים בלתי חוקים, הודה ונ哉ר דיןו.

הממשימה עותרת לחייב הרכב בו בוצעה העבירה וזאת בהתאם לסעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש).

2. ב"כ המשימה בטיעוניה לעניין חילוט הרכב - מפנה לסעיף 39 לפקודת ולחומרת העבירה בה הורשע הנאשם.

באשר לטענה שהנאשם אינו בעל הרכב, הרי ב"כ המשימה חקרה את בעל הרכב באשר לנסיבות ביצוע העבירה ברכבו והשימוש בו ומצינית, שהגמ שבאופן פורמלי הנאשם אינו בעל הרכב, הרי למעשה הוא האדם שעשה שימוש ברכב כאשר לבאים הרשות אין כלל רישיון נהיגה.

כן לדבריה גרסה בעל הרכב לגבי השימוש שנעשה ברכב ומסירתו לשימוש הנאשם, הינה רצופה סתיירות ומפנה לפסקה באשר לקביעה מי הוא "למעשה" הבעלים של הרכב גם אם הוא רשום על שם אחר.
בסיומו של דבר, עותרת ב"כ המשימה להורות על חילוט הרכב.

3. ב"כ הנאשם, בטיעונו לעניין חילוט הרכב טוען שהבעלים הרשות כלל לא היה מודע לכך שהנאשם עשה שימוש ברכבו להסעת שב"חים. לדבריו, מן הראוי היה שבעל הרכב הרשות יחקר מיד לאחר

ביצוע העבירה באשר לנסיבות העברת הרכב לנאים ועם העובדה שהנאשם עשה שימוש ברכב מסווגים אין בה כדי להביא למסקנה שהוא אכן ה"בעל" של הרכב או שבעל הרכב הרשות ידע על כך שהנאשם מתכוון לבצע ברכבו עבירה של הסעת תושבי שטחים.

לטענתו, המאשימה לא הציגה כל אינדיקציה לכך שהבעלי ידע על כוונת הנאים לבצע בו את העבירה נשוא גזר דין וגם אם אכן מסר לו את הרכב, הרי לא ניתן לו רשות לבצע בו את העבירה.

בסוף דבר, עותר בעל הרכב להוראות על השבת הרכב ולא להורות על חילותו.

למעשה אין מחלוקת שאין במקרה זה להוראות על חילוט הרכב מכח חוק הכנסת לישראל והבקשה נסמכת על סעיף 39 לחסד"פ. ע"פ סעיף זה למאשימה סמכות לחلط חוץ ששימושו באמצעות העבירה וזאת בידיעת הבעלים שברכב תבוצע העבירה נשוא כתוב האישום.

אצין מיד שמהתומות שהוצעו בפניו ניתן להתרשם כי הרכב הוכשר להסעת נוסעים הגם שע"פ רישויו הרכב מותר להסיע בו רק 2 נוסעים בנוסף לנוהג, זאת, בכיסא הסמור לכיסא הנהג. עם העובדה שמותקנים בו ספליים מאחור למטרות שאין מדובר ברכב להסעת נוסעים, מחזקת את המסקנה כי אכן הרכב יועד לשימוש זה בניגוד לאמור ברישויו הרכב.

אצין שגם בעל הרכב מאשר שacus הספליים היו מותקנים ברכב ואין מדובר בספליים שהותקנו ע"י הנאים עצמוו.

גרסת בעל הרכב, על פיה, מסר את הרכב לנאים פעם אחת בלבד לצורך העברת רהיטים אינה אמינה שכן במהלך עדותו בביהם"ש סתר את עצמו כאשר תחילת אמר שלא נתן לו כלל לנוהג ברכב ואחר כך אמר שנית לו פעם אחת בלבד ובפועל התברר שהמדובר ביוטר מפעם אחת.

יש לציין שהנטול הוא על בעל הרכב להראות כי לא היה מודע לכוונת הנאים להסיע שב"חים וכי ידו לא הייתה במעל. במשימה זו לא עמד. מעבר לחוסר האמיןנות העולה מגרסתו, הרי עצם היותו מודע לקיום ספליים ברכב בניגוד לאמור ברישויו הרכב והעובדה שהרכב נמסר לנאים על ידו מספר פעמים "להעברת רהיטים" אשר תחילת החיש כלל את מסירת הרכב ומעבר לכך, גם לא מסר כל פרט מדויק לגבי מהות נסיבות העברת הרהיטים, כל זה יוצר תחושה שאין ניתן אמון בגרסת בעל הרכב מכל וכל.

אני קובע חדמשמעות שאכן בעל הרכב לא הרים את הנטול להוכיח כי לא ידע על כוונת הנאים לעשות שימוש ברכב להסעת שב"חים וכי אכן היה מודע לכך.

.7. במקרה זה אין חולק כי ברכב בוצעה העבירה נשוא ההרשעה שכן העבירה בוצעה תוך שימוש ברכב הנ"ל.

אכן הבעל רשות של הרכב, לכארה, לא היה מעורב במעשה העבירה אך החלטה הפסוקה היא כי הרישום אינו ראייה חותכת לעניין הבעלות על הרכב וכי בהכרעה הנוגעת לחייבות של כלי רכב מוטל על ביהם"ש להתייחס לבעלות ממשית על כלי הרכב ולא לבעל הרשות במשרד הרישוי כשהרישום אינו משקף את המצב לאמתתו של דבר.

אין ספק שנעשה שימוש ברכב ע"י הנאשם שהוושע בדיון מספר פעמים לפחות. אין גם מחלוקת כי בעל הרכב הרשות אין ברשותו רישיון נהיגה. נראה שאכן הרישום ברכב על שם המבקש (הבעל) אינו משקף את הבעלות האמיתית.

אשר על כן, ולאור האמור, אני מורה על חילوط הרכב,

העתיק החלטה זו ושלח לצדדים.

ניתנה היום, כ"ד אדר תשע"ד, 24 פברואר 2014, בהעדך
הצדדים.